

GYEREKKOCSIK

Szekszárd felé. Illyés Gyulának van egy gyönyörű, lélekédesítően szép verse a terhes anyáról. Mindannyian ismerjük. A Szekszárd felé vonatkozó „kicsi nőt”, akinek ablak rázta arca „igent” bólogat, s közben „nézi, mit a tágas táj kínál; gyermeke helyett is nézi már”. Gyűjtöget. S „termi csöndesként a gyermeket”.

Az utóbbi években eleget írtam a halálról. De mindig a vonaton utazó anyák látványának meghatottságával. Arra gondolva, hogy végül is hová megy az a vonat? Milyen állomások következnek még Szekszárd után? Hát ezért szoltam gyakran oly pimaszul.

Illyés egy népet helyez el annak a pusztai parasztmenyecskének a hasában. Mi több: „egy nép közepét”. Beleértve a maga jövőjét is.

*Benne él talán, ki
engemet
holtomban is meg-meg-
emleget!*

*Gondom, bitem, eszmém
talaja,
öröklétem vagy te,
kis anya.*

Azóta egyre több „kis anya” utazik a vonaton, Szekszárd felé. Le is szállnak róla. Pécsett, Budapesten, Rácegresen, Szegeden, Bonyhádon. A megállóknál mind több férfikéz nyúl fel értük, hogy lesegítse őket az autóbusról, villamosról, HÉV-ről, teherautóról. Még „egészen” érkeznek vagy már kettéválva. S aztán szétszélednek mindenfelé. Hogy majd szembejőjenek velünk. Gyerekkocsit tolvaj, gyermeküket kézen fogva, gyerekekkel a karjukon, mellükön, nyakukban.

Magyarországon már szinte óráról órára emelkedik a népszaporulat.

Hát tessék!

Íróink tekintélyes csoportja – az idősebbek majd fél százada, a fiatalabbak mióta tollat fogtak – csillapíthatatlanul kesergett a magyarság ritkulása fölött. Lírai remekművekbe, emlékiratokba, szociográfiákba és napilapervényű cikkekké sűrítve a honfipanaszukat. Már-már aggódnunk kellett, hogy művészetünk lelegevenebb nedveit szívja fel ez a közügy, s hazánkban, más irodalmakkal ellentétben, legfontosabb műfajjává lesz a publicisztika. A természet kivallatása helyett, rotációs papíron, eszméket cserélünk. E megnyilatkozások közt akadtak a nemzeti tudat mélyéből jövő, emlékelegőségű, a szív ritmusára verő írások. De pamfletfű tév-eszmék is. Miszerint: „öngyilkos nemzet vagyunk”, „népünk önvédelemből választja a pusztulást”, és

így tovább . . . Magával a gonddal szívből egyetértettem. Ha mérgét a vérembe föl nem szívtam is. Én inkább, barbár büntudattal, Nemes Nagy Ágnes dermesztő igazságához csatlakoztam: „Mért szeressem a népet? Azért, mivel épp az enyém tán? Pontos igazság, te! Légy népem s hazám!” De titkolt filozófiámtól – van-e egyáltalán pontos igazság? – úgy megriadtam, a másik szekértáborból annyi indulatos arc nézett rám, s oly módon féltettem magyar nyelvű olvasmányaim kis jövőjét is – hogy e kérdésben egyértelműen hallgattam.

És most tessék! Szinte hihetetlen. Azt, amire jelentős íróink már-már az életművük javát föltették – megoldani látszik a költségvetés. Nem kell hozzá sok nemes papír. Líra, hév, ihlet, indulat. Csak néhány felelős ember határozata szükségeltetik, meg egy-két parlamenti felszólalás, józan előterjesztés, döntés, aláírás, pecsét . . . Kétségtelen, hogy az eredményben íróink konok szóismétlésének is része van. De mégis . . . Szinte zavarba ejtő ez a gyors siker. Ritkul a magyarság? Kipusztulunk? Nyomunk vész? Tessék ráigérni a magyar anyák áldozatára! Adjunk több szülési hozzájárulást, táppénzt, gyermekgondozási segílyt nekik! Előnyt a lakáskiutalásoknál. Úgy látszik, néhány szép paragrafus többet ér könyvtárnyi nemes szépprózánál. Egy kormányintézkedés felülmúlja az irodalmat. Egy pecsét szebben szól minden hasonlatnál. Íróink e tárgyban kifejtett buzgalmából pedig csak az marad meg, ami a tárgytól függetlenül is valódi érték. Mert beilleszkedik az „örök emberi” végképp megfejthetetlen kérdéseinek Homérosz óta tartó folyamába.

Erre gondolok, miközben a „terhes kicsi nők”, a gyerekkocsik, a karon ülő gyermekek s a már kézen foghatók csak jönnek felém.

Az utóbbi években sokat írtam a halálról. Most örvideni kívánok. Mert az élet létrejötte mindig szívvidító. Különösen, ha a mi földünkön támadt, bennünket gyarapít, magyar nyelven fog beszélni, s föltehetően Illyés-verseket is olvas majd.

Illyés Gyula pedig így üdvözli végül a Szekszárd felé utazó menyecskét:

*Néznem is jó téged –
megbocsásd.
Kívánok szerencsés
utazást!*

HÁT ÖN NORMÁLIS?

Igaz hiedelem, hogy a költők nem egészen „normális” élőlények. De kérdés, vajon mi kivétel nélkül azok vagyunk-e? Ebben tamáskodom.

Nem kell tehát föltétlenül szánni vagy irigyelni a költőket. Ők csak annyiban válnak ki a tömegből, hogy rendhagyó észjárásukat, indulatukat, hóbortjaikat közkinccsé teszik. Mondhatnám: belőlük élnek. Míg a többség inkognitóban maradvá, szűk körben gyakorolja kisebb-nagyobb rögeszméit.

Ady „Észak-fok, titok, idegenség”-e nem csupán a költőkre vonatkozik, hanem a tanárookra, géplakatosokra, hölgyfodrászokra, birkapásztorokra is. „Fenségesek” vagyunk; mert különbözünk másoktól. Többé-kevésbé mindnyájan magányosak: hiszen nem hasonlítunk senkihez. Rendhagyó esetek: akik erősítjük a szabályt, S ilyen értelemben nincsenek is tucatemberek. Sőt, ha valaki összes tulajdonságaival hajszálpontosan fedné az emberi sablont, őt tartanánk csak igazán „abnormálisnak”.

Fejedelmi mivoltunkba, persze, beletartoznak a különcégeink is. Velük élünk, boldogulunk, maradunk magunkra, segítjük, mulattatjuk és ingereljük egymást. A barátság talán ott kezdődik, amikor elfogadjuk a másik rögeszméit. A szerelem pedig, amikor rajongani is tudunk értük. Ez idővel

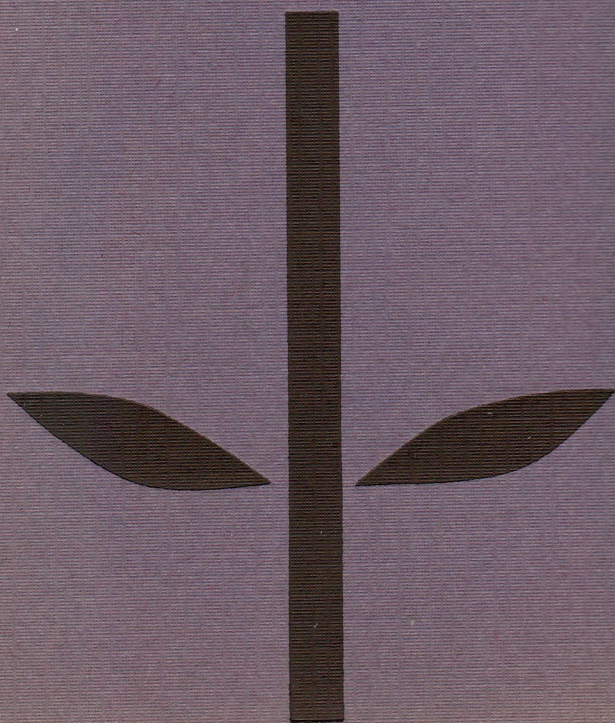
Galsai Pongrác AN-TAN-TÉ-NUSZ

Galsai Pongrác

AN-TAN-TÉ-NUSZ

GALSAI PONGRÁC

AN-TAN-TÉ-NUSZ

Kedve huzta ki a szemét toltom a Nővé. Lavin
munkásságában. Min: kovácsom elidítje. Ész a
hüsterológus sem csodállyal. Tulajdonképpen az
„életvezérlés” a szamosabb időkkel felel
meg. Félre az archoz visszavonul. Ész ugyan
egy kellemes, de az életpozícióra kerültem. Ész
és az életp. kértél az a Blabó Lajostól.

Régién vagyok a lap-vezető munkájára. De
ma sem tudom pontosan, hogy melyek a dolgaim.
A szerkesztési munkám, de a munkám részt vesz
a munkákban, mivel a hiányzó anyagok inkább ész-
reveszem, mint az egészre az anyag. A munkákban az idő
létezési kiterjedés iradalmi anyagokból, de
számosatól a munkám még mindig az anyag. A munkám
még mindig a munkám, de a munkám még mindig a munkám.
A munkám a munkám, de a munkám még mindig a munkám.
A munkám a munkám, de a munkám még mindig a munkám.
A munkám a munkám, de a munkám még mindig a munkám.
A munkám a munkám, de a munkám még mindig a munkám.

Szabámot, reális és bennfőtől. Ész, hogy a
munkám a munkám, de a munkám még mindig a munkám.
A munkám a munkám, de a munkám még mindig a munkám.

SZÉPIRODALMI KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST

Gőzömlék,
gyógyított remekműveimet,
Specielitka:

Országy

979. június 1.

KEZIRODALMI KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST

79. VI. 23.

Galsai Pongrác 1927-ben született, Pécsen. Első írásai a *Pesti Hírlap*-ban és a *Sorsunk* című folyóiratban jelentek meg. Középiskoláinak elvégzése után a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészeti Karára iratkozott be. 1949-től 1954-ig magyar szakos tanárként működött. Novelláit, tanulmányait, kritikáit a *Magyarok*, a *Csillag*, az *Új Hang*, valamint heti- és napilapok közölték, majd társszerkesztője lett a *Dunántúl* című folyóiratnak. 1957-ben Budapestre költözött. Színházi és filmkritikáit az *Élet és Irodalom* közli rendszeresen.

Művei: *Társtalanok* (irodalmi tanulmányok, 1957); *Bajor Gizi játéka* (életrajz, 1971); *Öltözőtükör* (színészportrék, 1971); *Csontos Gyula* (életrajzi esszé, 1972); *A besurranó szerkesztő* (tanulmányok, novellák, 1976). *Egy hipochonder emlékirata* (1974) című nagy sikerű művének színpadi változatát a Thália Színház mutatta be.

GALSAI PONGRÁC AN-TAN-TÉ-NUSZ

Galsai Pongrác írja új könyvéről:
„An-tan-té-nusz... Ez egy kiszámolós vers kezdete. Szó-ra-ka-té-nusz... Ez pedig a folytatás.

A fogócskajáték egyik résztvevője sorra rámutat a gyerekekre, önmagára is, s akire az utolsó szótag jut, az lesz a fogó.

Rámutatgatás ez a könyv is. Különböző személyekre, jelenségekre, tárgyra, önmagunkra. Játék. Éppen ezért illik komolyan venni. Sőt minél komolytalanabb a szöveg, néha annál több figyelmet kíván.

A könyv fejezetei húsz esztendő alatt, részletekben íródtak. Aszerint, ahogy az anyagot a hétköznapi adagolták. Ennek megfelelően el lehet kezdeni az olvasást a könyv elején vagy a végén, esetleg középpütt is, folytatva összevissza, kihagyásokkal, tetszés szerint.

A szerző mégis annak örülne legjobban, ha könyvét az elején kezdve olvasnák végig. Hiszen a fogócskajátékban is körbe számolnak, betartják a rendet.

De fordíthatom a szót nagyképűbbre is: ez a könyv egy figyelem húsz esztendőjének története. És egy hullámzó kedély mozgásának prózai rajza.

Van benne fekete is, fehér is, igen is, nem is, dráma is, humor is, bár jobban szeretem a közbülső színeket.

Megtervezésekor folyamatosságra törekedtem.

Ezért megköszönném, ha így is olvasnák végig. Mint egy regényt.”

TARTALOM

MAGÁNBSZÉD	5
HOL VAN AZ A HÁZ?	9
SZERELMETES LEÁNYAINK	13
UDVARLÁS	17
LELKI KLINIKA	20
GYEREKKOCSIK	23
HÁT ÖN NORMÁLIS?	27
ALKOHOLISTA VOLT-E PIROSKA NAGYMAMÁJA?	31
TEKLEVA	35
ÖREGEK TERRORJA	44
LOMTALANÍTÁS	50
KOSSUTH HAJNALKA	54
MÉLYPONT	58
MERÉNYLET	60
G. D.	66
G. B.	68
MEGINTERJÚVOLOM DÁNIELT	71
„SZOBROZÁS”	76
LISTA	79
BŰNÜGY	82
DIVAT LESZ-E A KOPASZ FEJ?	84
A SZÁMLÁLÓ TELEFON	89
A TENGER	93
ELSŐ ESTEM	96
EGY ZÖLD SZEMŰ ÖREGŪR	100

MIKSZÁTH SZOLGÁLÓLEÁNYA	109
A SEGÉDORVOS	113
SZESZTESTVÉREK	116
A KÉT JAHN	119
BÜSZKE LENGETÉS	123
JAJ, A SÁRI!...	128
FEHÉR INGBEN	136
MEDDIG TART SHAKESPEARE?	143
MISIK BÁCSI	146
KÜLÖNFÉLE DILETTÁNSOK	149
SELMER ERŐSÍTŐ ÉS BABÉRLEVÉL	154
THÁLIA A KIRÁLY UTCÁBAN	159
VÁZLAT KABOS GYULÁRÓL	173
KIK ÜLNEK A NÉZŐTÉREN?	179
MUSZKLIK ÉS MŰVÉSZETEK	184
ÖVEGES ÉS ZELK	188
KI IS AZ A TOWREWK?	191
A GYŐZTES	197
FINNORSZÁGI VÁLTOZATOK	199
PÁRIZSI PALETTA	217
KIMENTEM A GALOPPRA	233
RÖVID PÓRÁZON	237
MŰBÍRÁLAT EGY SZAKÁCSKÖNYVRŐL	243
SÁRGARÉPA ÉS CSOKOLÁDÉ	248
A SÓTLAN SÓ	252
A KISZOLGÁLTAK KISZOLGÁLTATOTTSÁGA	256
A RELATÍV KABÁT	263
„TISZTELT SZERKESZTŐSÉG!”	265
EGY MÉRGES ÚR	270
ÉLŐK, HOLTAK	272
SEGÉLYKÉRŐ LEVÉL	281
ROKKANTNAPLÓ	285

ISBN 963 15 1264 9

SZÉPIRODALMI KÖNYVKIADÓ

FELELŐS KIADÓ ILLÉS ENDRE IGAZGATÓ

78-3949 PÉCSI SZIKRA NYOMDA, PÉCS, 1979

FELELŐS VEZETŐ SZENDRŐI GYÖRGY

FELELŐS SZERKESZTŐ RÉZ PÁL

MŰSZAKI VEZETŐ PINTÉR LÁSZLÓ

MŰSZAKI SZERKESZTŐ M. BECK ANNA

A BORÍTÓ- ÉS KÖTÉSTERV HUSZÁRIK ZOLTÁN MUNKÁJA

A SZERZŐ FÉNYKÉPÉT BALLA DEMETER KÉSZÍTETTE

MEGJELENT 16 A/5 ÍV TERJEDELEMBEN

SZ 2984-1-7980

MAGÁNBE SZÉD

Kerek huszadik évemet töltöm a *Nők Lapja* szerkesztőségében. Mint hivatásom elítélte. Ez a büntetőjogban sem csekélység. Tulajdonképpen az „életfogytiglaninál” is húzamosabb időnek felel meg. Nekem azonban szerencsém volt. Én ugyanis egy kellemes, derűs Márianosztrára kerültem. Csupa nő közé. Kilátással a Blaha Lujza térre.

Régóta vagyok a lap „belső munkatársa”. De ma sem tudom pontosan, hogy milyen minőségben. Korrektorként kezdtem, de teljesítményem nem volt korrekt, mivel a hiányzó vesszőket inkább észrevettem, mint az értelemzavaró sajtóhibákat; majd hirtelenül kineveztek irodalmi rovatvezetőnek, de rovatvezetői státuszom máig sincs; színház- és filmkritikus is lennék, de a kritikákat mások írják helyettem; s ezenkívül bedolgoztam mindenfélét a nők köztudatába, folytatásos regényt, színészéletrajzot, tárcát, lábjegyzetet, forgószínpadot, elegyes alagyaikat, lirim-lárumot.

Szobámat, rejtélyes beosztásomhoz illően, egy folyosóbenyílóból kerítették el. Deszkafallal. De valahányszor a helyiségbe lépek, más ül az íróasztalomnál, s bocsánatot kérve, vagy nem kérve, távozik. Fiókjaimban is gyakran találok idegen személyektől eredő tárgyakat. Kézíratos szekrényemen

sokáig a hivatalsegédnőnk tárolta a holmijait. Kalapját, kabátját, bevásárlószatyrát, piaci szerzeményeit, olykor egy-egy eleven tyúkot is. Átemelték már azt a tyúkot Rexa Dezső feje fölött is.

A jobb kézre eső helyiségeket a nők gyakran gardróbnak használják. Titokzatos hölgyek fordulnak meg benne, s kolléganőimmal elkeveredve, különféle ruhákat, pulóvereket, belépőket, sálakat terítenek szét, lobogtatnak, húznak fel és vetnek le. Fölpróbálják és kicserélik egymás parókáit, blúzait, cipőit. Már gondoltam arra, hogy egyszer felpróbálom Csurka István lábbelijét. Olyan fess.

A szemközti folyosó délelőttönként egy vasúti váróteremhez hasonlít. Itt ülnek a tanácskérők, panaszosok, névtelen levélírók, bebocsátásra várva. Némelykor egészen kellemes társasági zsvivajban. Megtárgyalják, kibeszélik, elirigylük egymás gondját-baját. Élet- és ételrecepteket is másolnak. A szabadnapos anyák sokszor a gyermekeikkel érkeznek. Gumibugyis és nagyobbacska fiúk, lányok csúsznak-másznak, fogócskáznak, bukfenceznek, golyóznak a folyosón. Itt állt a falhoz támaszkodva legalább hat évig Misik bácsi, a költő is. Várta, hogy fölfedezzék. A türelmesebbeknek olykor elő is adta a verseit. Szerzői estet tartott, író-olvasó találkozót.

Húsz év nagy idő.

Hogy mi történt közben?

Volt, hogy cikket írtam a női egyenjogúságról.

Volt, hogy az ellenkezőjéről írtam.

Volt, hogy nem írtam semmit.

Volt, hogy úgy hittem, szeretnek a nők. Egy palicis tornatanárnő, könnyeit morzsolva, egyszer azt

mondta nekem e helyt: én vagyok az élet értelme. Megsajnáltam.

Volt, hogy úgy éreztem, nem szeretnek a nők. Annyi esélyem sincs náluk, mint régen a katonai teherautók rakteréből grófkisasszonyok után ciccegő bakáknak.

Volt, hogy nagyon tehetségesnek tartottam magam.

Volt, hogy pályát tévesztett ingenyelőnek.

Volt, hogy főszerkesztőnek szólítottak.

Volt, hogy azt hitték, én vagyok az Okos Kata. Egy férfinak álcázott Bethlen Margit. Egy borotválkozó Lelkiklinika. „Nemdebar, ön az Okos Kata? – kérdezte egy tsz-könyvelő. – Ne is tagadja! És most elmondom önnek agglegénységem hosszú és keserves történetét...”

S mi történt még?

Jó Bertalan Imre részletes naplót vezetett a *Nők Lapja* történetéről. Kalkulusokat is adott nekünk, úgy hiszem. De hol vannak már azok a noteszok! Alighanem én felejtettem a lapban a század egyik legfényesebb sajtóhibáját. A *Nők Lapja* jóvoltából sikerült megismerkednem a finn államelnökkel, Pablo Nerudával, Robert Gravesszel, Marina Vladyval. Valaki mindig úton van, valaki mindig éppen hazaérkezett. A szerkesztőségi értekezleteken nyolcan-tízen is egyszerre beszélnek. Történt, hogy a legzsvivajosabb vita közben kinyílt az ajtó, benyúlt rajta egy mutatóujj, utána egy könyökig érő, hosszú, fehér kesztyű, utána egy meztelen felsőkar, utána egy óriási kalap, s mint egy operettbelépőkor, fölénekelt Honthy Hanna jól ismert hang-

ja: „Magát keresem!” – mondta rám mutatva. – „Szeretném, ha megírná az életrajzomat...”

Tíz esztendeje a Hírlapkiadó Vállalat törzsgárda-jelvényének büszke tulajdonosa vagyok. Mivel más kitüntetésem nincs, temetésemen e jelvényt viszik majd bársonypárnába szúrva a gyászszekér után. Ezenkívül Illyés Gyula küld olykor verseket, kolléganőim a legújabb divat szerint öltözködnek, s valamikor kiváló székelykáposztát ettünk Sz. Erzsikénél...

Megvallom, jól érzem magam a nők között.

De néha félek.

Ezért különös becsben tartom a képszerkesztőt, a nyomdai szerkesztőt, a házilektort s némely fotóriportereket, kedves barátaimat, akik oldják magányomat.

Hogy mi történt végül is az elmúlt húsz évben?

Annyi feltétlenül, hogy húsz évet öregedtem. Elárulok egy titkot. A nők is.

Kinézek cellám ablakán. Déli tizenkét óra van, a Blaha Lujza téren süt a nap, banánszoknyás lányok kavarnak, s tessék, a padon egy idősebb férfi alszik, a *Nők Lapja* legfrissebb számával a térdén...

KÜLÖNFÉLE DILETTÁNSOK

AZ AGRESSZÍV

Habár Karaderecskén él, az ország legtávolabbi csücskében, hetenként háromszor-négyszer megjelenik a szerkesztőségben. Mivel jön? Helikopterrel, sugárhajtású repülőgépen, vagy egyszerűen csak kilöveti magát? Sohasem fogom megtudni. De a közbülső napokban is jelzi létezését. Üzenetet küld, táviratozik, vagy dringend telefonál. Postás, kézbesítő, telefonos-kisasszony már a hozzátartozómnak képzelem. Eltaszított nevelőapámnak, tönkretett bácsikámnak, esetleg a zabifiamnak. Ezenkívül mindig ugyanazon az autóbuszon utazik, amelyre éppen felszállok, cigarettaszükségletét a lakásomhoz legközelebb eső trafikban szerzi be, s ha a barátnőmmel IBUSZ-szobát bérelek Nagykanizsán, ő nyit ajtót. Ilyenkor gyakran öregasszonynak álcázza magát. S a szemével csippentve garantálja, hogy hallgatni fog.

A BÁTORTALAN

Többnyire nem maga járja a szerkesztőségeket, mások komissióznak helyette. Egy anya, egy feleség. A korosabb hölgyek az érzelmeimre akarnak hatni. Kifejtik, hogy a fiuk nagyon rendes ember,

kérdezzem meg a Vasúttól, minden fillérét hazaadja, kincs az ilyen fiú a mai világban. Egyetlen szenvedélye: a versírás. Hát igazán megérdemli, hogy közölkék a verseit. Hadd legyen meg az öröme a gyerekeknek. Nekem csak egy szavamba kerül, s majd meglátom, mennyire fog iparkodni . . . Míg a fiatalabb nők az érzéseimet veszik célba. Panaszkodnak, hogy a férjük elhanyagolja őket, egész éjszaka ír, rendszerint fantasztikus novellákat. Hát élet ez? De ha megjelenének azok a novellák . . . Itt két ember sorsáról van szó. Értsem meg. Ezt mondják a feleségek, majd szoknyájukat a térdük fölé húzva, testi látványossággal akarják elterelni figyelmemet az alany és az állítmány öszegegyeztetésének zavarairól . . .

A FÖLÉNYES

Ő biztos a dolgában, a zseniket mindig is elnyomták, gondoljak Katonára. Ezért van válságban a sajtó, a könyvkiadás. Különben megjegyzi, hogy Schöpflin Aladár 1938-ban már ki akarta adni a válogatott költeményeit, de kitört a második világháború, a Franklint lebombázták, Schöpflin meghalt, s utána mindjárt a személyi kultusz következett. Azóta nem is próbálkozott senkinél. Mert nézzem meg harminc évre visszamenőleg a sajtót: egy nemzeti közszégyen, olvasam el a saját rovatomban közölt verseket is: egy köpedelem – a dolgozók undorral fordulnak el az ilyesmiktől. Itt a költők egymásnak dallanak, a versekből hiányzik a spiritus, és a sorok gyakran

nem is úmelnék. De míg a percmemberkék dárídója tart – az ő költészete lappangva hódít. Hiába döntötte el, hogy nem rakja ki gyöngyszemeit ezen a cigányvásáron. A dolgozók most már lázongva követelik: lépjen elő a homályból . . .

AZ ALÁZATOS

Egyelőre csak tanácsot kér, segítséget. Ő tudja, hogy a novellái nem elég érettek. Gondolatjel, új bekezdés, eszmei mondanivaló? Hát ezekkel valóban nincs tisztában. De neki van ideje. Ráér. S ha elvtársi segítséget kap, majdcsak megtanulja ezt a faramuci mesterséget. Az sem baj, ha a szerkesztő úr most nem tud foglalkozni vele. Megül ő szépen a sarokban és vár. Esetleg elvégzi az íróasztal körüli teendőket: leporolja a szekrényt, beereszti a padlót, felmos, kitakarít. Csak ígérjem meg, hogy itt helyben elolvasom a műveit, és rámutatok a hibákra . . . Egyszer így szóltam hozzá: „Uram, menjen haza, olvasson sokat, és jelentkezék tíz év múlva!” De ügyfelem nem keseredett el. „Köszönöm – hálálkodott. – Köszönöm, szerkesztő úr. És tessék mondani, mikor lenne alkalmasabb? Délelőtt vagy délután?”

Aztán itt vannak még a többiek.

A TITOKZATOS

aki tudja, hogy minden a protekción múlik, kéz kezet mos, de neki is van valakije „odafent”, egy rejtélyes államférfi, csak egyelőre nem árulja el a nevét, majd ha rám telefonál, meg fogok lepődni.

AZ ANYAGIAS

aki eddig nem próbálkozott irodalommal, most azonban leszálalékolták, vagy a lányát akarja kiházásítani, vagy beázott a tető, hát jól jönne egy kis pénzecske, amiért nem kell megdolgozni, a lyukak betömésére, értsem meg.

A BŐKEZŰ

aki suttogva közli, hogy felerészben lemond a honoráriumról, hálából a fáradozásomért, esetleg az egész összeget is fölmarkolhatom, ne legyenek aggályaim, mindannyian a piacról élünk, szerkesztő úr.

A NAIIV

aki ajánlólevelet hoz valamelyik vöröskeresztes kirendeltségtől, kisipari szövetkezettől vagy dalárdától, pecséttel igazolva, hogy az illető szervnek nincs kifogása a versek közlése ellen, sőt azt pedagógiai, egészségügyi vagy termelési szempontból hasznosnak tartaná...

De a dilettantizmusnak akadnak más típusai is. Róluk azonban nem írok. Ők ugyanis rendszeresen megjelennek a lapokban.